

Weg zonder tijd

Eerste druk, 2013
© 2013 Nick van Poelgeest

Coverfoto: Saskia Juliette Schoonebeek
Correctoren: Riekje van der Liet, Edwin Frank Roosma
Auteursfoto: Daniel van der Liet

ISBN: 9789048431120
NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

WEG ZONDER TIJD

NICK VAN POELGEEST

Iedere gelijkenis met bestaande personen en/of situaties berust op
louter toeval.

I

Kon je alles en iedereen maar even stil zetten. Alles ging maar door, terwijl alleen ikzelf leek stil te staan. Kon dat maar andersom.

Een puzzel bestaande uit stemmingen en tijden, maar wat hoort waarbij? Er bestaat niet zoiets als logica wanneer het om herinneringen gaat en liever laat ik de puzzel voor wat het is, een chaos die bij vlagen niets met mij van doen heeft.

Het is alsof ik nog even door een gesticht dwaal, terwijl ik weet dat ik daar niets te zoeken heb, of in ieder geval niets meer te zoeken heb en er dus ook niets zal vinden. Ik wil maar wat de graag de toeschouwer zijn die ik eerder nooit wilde zijn in tijden waarin ik maar al te graag aan alles deel wilde nemen. Je kan een periode afsluiten, maar niet afstoten, omdat het immers deel van jezelf blijft en mede bepalend is voor wie en wat je bent geworden. Daarbij loop je het risico dat je bezig blijft afscheid te nemen wanneer je je te zeer inspant om van alles pogen af te sluiten en kom je geen stap meer verder, of het moet de weg terug zijn die je voor ogen hebt. Er is altijd een weg terug, maar het is maar de vraag waar deze heen zal leiden en het is bepaald geen veilige marge om te menen dat je bestemming ergens in het verleden zal liggen. In een poging iets te herbeleven kun je jezelf wijs maken dat je weldegelijk in staat bent iets over te doen, maar slechts in je gedachten speelt herhaling een rol. 'Als toen' bestaat immers allang niet meer.

De zee. Ik wilde de zee weer horen en zien. Haar stralende lach. De wind. De wind door het open raam, als een schim waarin je iets herkent van iemand die vertrokken is. En dat terwijl je net aan het gemis was gewend.

Je ziet haar rennen op het strand en roept haar weer naar huis te komen, maar je ijle stem smooit in de branding. Als ware het een droom waarin je haar ziet dansen en je vraagt je af waar je bent. Je voelt je

een vreemde in een tafereel dat je zo bekend voorkomt en je voelt je gevangen in een alleszins vreemde wereld. Je wil naar huis.

De weg als een doolhof, op de weg terug naar morgen. Vandaag is allang verloren. Verdwaald in de tijd. Het heden als een vage schim, troebel zicht.

Ik werd wakker met een nogal droge bek en was blij een met water gevuld glas op het nachtkastje aan te treffen. Het was net twee uur geweest. Morgen zou een vriendin van mij tekst en uitleg komen geven over hoe ik in het ziekenhuis was beland, maar zou ze mij iets nieuws vertellen? Mijn hoofd was helder, maar mij bekreep vooral angst. Niet zo hevig als het moment waarop ik voor het eerst in enige tijd weer ontwaakte en meende overleden te zijn, omdat ik in een droom de voortgang van mijn leven voorbij had zien komen, maar nog steeds voelde het bestaan als onbehaaglijk aan. Ik was vooral bang voor wat de toekomst zou brengen. Ik was er weliswaar even 'uit' geweest, maar de tijd had onverbiddeijk doorgelopen en nog steeds wilde ik de tijd nou juist even stil zetten. Waarom eigenlijk? Om tot bezinning te komen? Om moed te verzamelen de draad weer op te pakken? Of toch vooral omdat ik eigenlijk niet van plan was de tijd weer in werking te stellen nadat ik deze stop had kunnen zetten? De tijd stoppen. Vooralsnog koesterde ik deze illusie.

Mij was alleen medegedeeld dat ik een ongeluk had gehad, maar het hoe en waarom ontbrak. Of was mij wel meer verteld, maar wist ik dat niet meer? Ik voelde mij leeg. Een raar gevoel. Ik wist nog wie ik was, maar niet veel meer dan dat. Er was nog van alles in mijn hoofd aanwezig, maar de volgorde leek zoek. Het waren net allemaal puzzelstukjes en ik had geen idee waar aan de puzzel te beginnen.

Ik sliep veel en raakte verward in een web aan onsamenvangende en vreemde dromen. Ik herinnerde mij van alles, alleen over het ongeluk stond mij niets bij. De rest was vooral een wirwar en ik bedacht een moment dat ik een kaart wilde hebben, een kaart van mijn eigen leven met daarop een pijl die een plek aanduidt als 'u bevindt zich hier' en dan zou ik van daaruit weer langzaam aan helder kunnen gaan denken. Vaak had ik het idee de meest briljante gedachten te hebben als het gaat over tijd, of hoezeer tijd feitelijk niet

bestaat en ik was een keer een monoloog begonnen tegenover een verpleegster, maar ze leek mij niet te kunnen volgen, wellicht was ik nauwelijks zelfs maar te verstaan. Het zal halfwakker gemompel zijn geweest en later stond mij alleen bij dat ik een briljante ingeving had gehad, maar niet wat deze ingeving inhield. Misschien was het een droom geweest.

Wanneer ik de verpleging vroeg naar mijn ongeval kreeg ik alleen te horen dat ik nog veel moest rusten en dat dat allemaal later wel kwam. Maar wanneer was later? Soms wist ik amper wanneer nu was, laat staan later.

Ik droomde dat er een fruitmand bezorgd werd, aangeboden door mijn klasgenootjes van de sociale academie, maar ik meende daar al jaren niet meer op te zitten. Wat was daarna gekomen? Ik zie Rowena voor me. Ik kende haar van school, maar had niet bij haar in de klas gezeten. Of was zij de vriendin van Charles? Mijn goede vriend Charles, had ook op de sociale academie gezeten. Of nee, het conservatorium. Had ik daar dan ook gestudeerd? Nee, ik was er afgewezen. Ik hing teveel de popster uit, vonden ze. Of was dat nou juist de reden dat ik van de sociale academie was afgetrapt? Mijn hoofd deed zeer. Nee, ik was met Myrthe naar Utrecht verhuisd. Een bloemenzaak. O ja, we woonden boven een bloemenzaak. De winkel was van haar oom. Had ik haar verlaten? Ik zag haar huilend voor me.

Het zwembad. Zwemmen bij Max in de tuin. Een kus van Katinke. Was dat nog voordat ik Myrthe had leren kennen? Nee, het was bij Max thuis en Max heeft nooit op de sociale academie gezeten. Was het dan toch het conservatorium? Max als concertpianist? Nee, Max was de zwarte maffia. Sigaren en veel drank. Dat was jaren nadat ik van school was gegaan, maar waar en hoe had ik Max leren kennen?

Al die mensen deden mij duizelen. Pijn in mijn hoofd. Het nadenken meer dan moe. Rusten. Ik moest nog veel rusten werd er gezegd.

Zwoele dromen over een sensuele stripper, in wie ik dan weer Katinke, dan weer Myrthe dacht te herkennen. Ik vroeg later aan de verpleger om het nou Myrthe of Katinke was die mij zou komen bezoeken, maar de verpleger lachte alleen maar en zei dat het tijd was om te gaan slapen. Ik kreeg een pilletje. Slokje water.

‘Is er nog wijn?’ vroeg ik. Een glimlach was het antwoord. ‘Slaap lekker,’ zei de verpleger en verliet de kamer. Even was ik blij een kamer voor mijzelf te hebben, maar het maakte mij ook wat angstig. Je wordt in ziekenhuizen nooit zonder reden alleen op een kamer gezet. Nou ja, beter, want ik zou ongetwijfeld gezegend zijn geweest met het gezelschap van enkele vies rochelende oude kerels, maar vroeg mij toch af waarom ik niet op een zaal was gezet.

Lezen mocht niet. Plaatjes kijken wel en ik had een droomboek gekregen. Ik vond dat raar, maar mij werd verteld dat lezen te vermoeiend was. Soms wilde ik alleen nog maar slapen, om mijzelf niet te bestoken met gedachten. En vragen. Zoveel vragen.